22/05/2021

Μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου (22 Μαΐου)

/ Βίοι Αγίων

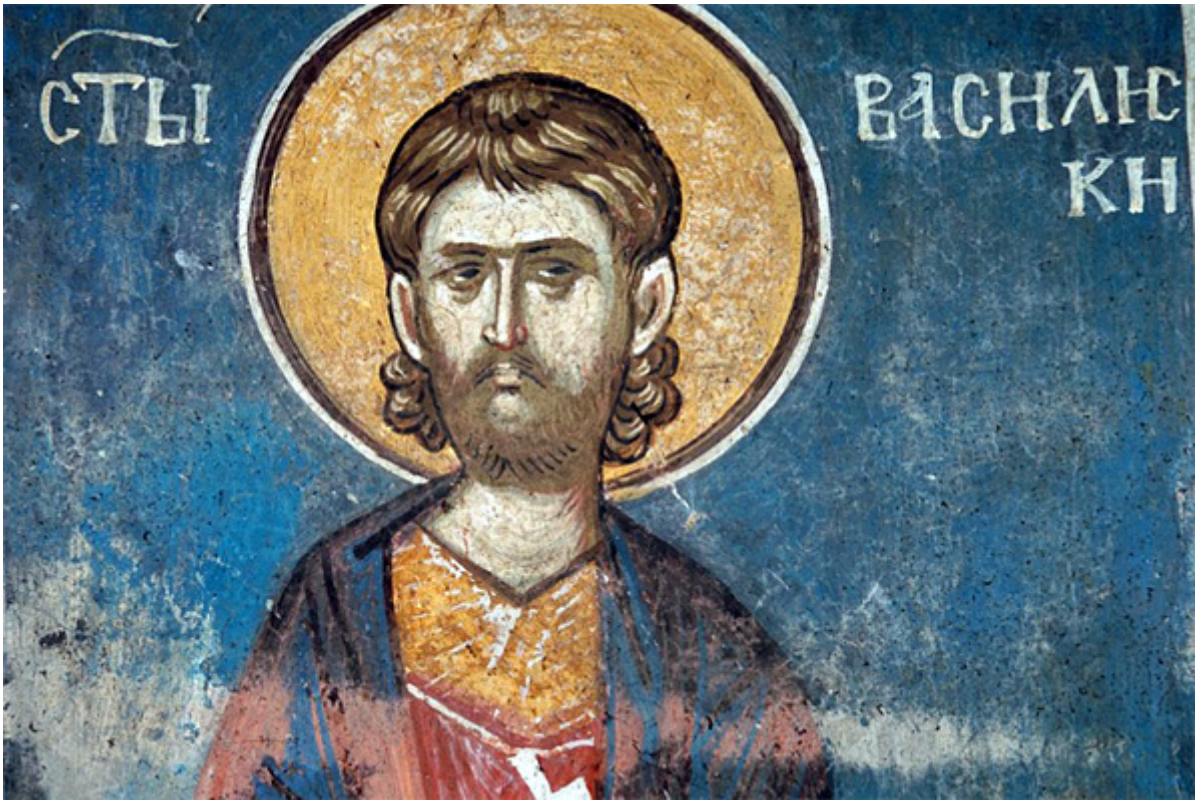

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!

Η Εκκλησία μας καλεί σήμερα να εορτάζουμε τη μνήμη του Αγίου μάρτυρος Βασιλίσκου και των Αγίων Μαρτύρων Μαρκέλλου, που θυσιάστηκε για το Χριστό δεχόμενος το καυτό μολύβι, με το οποίο τον πότισαν οι εθνικοί, και Κόδρου, που παρέδωσε την ψυχή του συρόμενος από αφηνιασμένο άλογο στο οποίο τον είχαν προσδέσει. Επίσης σήμερα αποδίδεται η εορτή των Μυροφόρων γυναικών.

Είναι ενδιαφέρον να δούμε πως ο υμνογράφος ωφελεί τους πιστούς περιγράφοντας το έργο των Μυροφόρων:

«Ἐπὶ τὸ μνῆμα ἔδραμον γυναῖκες, μετὰ δακρύων μύρα φέρουσαι, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων σε, τὸν τῶν ὅλων Βασιλέα, ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Ἀνέστη ὁ μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος, πατήσας τὸν θάνατον. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι». (Ὄρθρος, Καθίσματα. Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Ἦχος Βαρὺς).

«Γυναῖκες μυροφόροι μύρα φέρουσαι, μετὰ σπουδῆς καὶ ὀδυρμοῦ τὸν τάφον σου κατέλαβον, καὶ μὴ εὑροῦσαι τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, παρὰ δὲ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θαῦμα, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος». (Ἑσπέρια τροπάρια. Ἦχος Α΄).

Ο Μάρτυρας Βασιλίσκος, που εορτάζουμε σήμερα 22 Μαΐου, καταγόταν από την περιοχή της Αμάσειας του Πόντου και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Διοκλητιανού. Ήταν ανιψιός του μεγαλομάρτυρα Θεοδώρου του Τήρωνος και υπέστη, όπως κι εκείνος, φυλακίσεις και φρικτά βασανιστήρια για χάρη του Χριστού.

Αξιώθηκε από το Θεό να επιτελεί πολλά θαυμάσια, ένα από τα οποία ήταν η δια της προσευχής του κατακρήμνιση του ειδώλου του θεού Απόλλωνα, μπροστά στο

οποίο είχε οδηγηθεί πιεζόμενος να προσφέρει θυσία. Το μεγάλο αυτό θαύμα δεν οδήγησε σε μετάνοια τον ασεβή Έπαρχο Αγρίππα, ο οποίος και διέταξε τη θανάτωσή του.

Ο Άγιος τελείωσε το σύντομο βίο του με αποκεφαλισμό στα Κόμανα του Πόντου, παραμένοντας πιστός στον αληθινό Θεό μέχρι θανάτου. Στον τόπο του μαρτυρίου του κτίστηκε περικαλλής ναός, στον οποίο κοιμήθηκε ο εξόριστος Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως και όπου το ιερό του λείψανο παρέμεινε εξόριστο για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ακόμα, σήμερα, η εκκλησία μας θυμάται και τιμά:

τη μνήμη της Αγίας Β’ Οικουμενικής Συνόδου

Συγκροτήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 381, με πρωτοβουλία του αυτοκράτορα Θεοδοσίου του μεγάλου. Τη Σύνοδο αυτή αποτελούσαν 150 πατέρες, με πρόεδρο τον ‘Αρχιεπίσκοπο ‘Αντιοχείας Μελέτιο. Το θέμα της Συνόδου ήταν ή εξέταση της διδασκαλίας του Μακεδονίου, πατριάρχη Κων/πολης (355-369), και των οπαδών του, πού θεωρούσαν το τρίτο πρόσωπο της ‘Αγίας Τριάδας, δηλ. το Άγιο Πνεύμα, κτίσμα. ΟΙ πατέρες λοιπόν της Συνόδου, κατέκριναν και αναθεμάτισαν την κακόδοξη αυτή διδασκαλία, και συγχρόνως συμπλήρωσαν το σύμβολο της πίστης της Α’ Οικουμενικής Συνόδου πού είχε γίνει στη Νίκαια. Δηλαδή, “Και εις το Πνεύμα το Άγιον, το Κύριον, το Ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υίω συμπροσκυνουμενον και συνδοξαζόμενον, το λάλησαν δια των προφητών” κ.λπ.

Την Αγία Σοφία την ιατρό
Μαρτύρησε δια ξίφους.

Τον Άγιο Ιωάννη του Βλαδίμηρου, βασιλέα και θαυματουργό

Καταγόταν από ένα Βουλγαρικό χωριό, το Βλαδίμηρο, από το όποιο πήρε και την επωνυμία Βλαδίμηρος. Ήταν γιος του Νεεμάν, γιου του Συμεών (890-1025), πρώτου βασιλιά των Άχριδών. Τη δε μητέρα του έλεγαν Άννα. Διαδέχτηκε στο θρόνο της Σερβίας τον αποθανόντα βασιλιά και πήρε γυναίκα τη θυγατέρα του βασιλιά Σαμουήλ. ο Ιωάννης ήταν ευσεβέστατος και έκτισε εκκλησιές, νοσοκομεία, πολλά φιλανθρωπικά Ιδρύματα και Μονή, στην οποία πήγαινε συχνά και προσευχόταν. Ή ζωή του ήταν πολύ ασκητική. Επειδή δε απείχε από κάθε σαρκική επαφή με τη βασίλισσα γυναίκα του, αυτή, υποπτεύθηκε ότι ο Ιωάννης πήγαινε με ξένες γυναίκες. Τον διέβαλε λοιπόν στον αδελφό της, ο όποιος, χωρίς να εξετάσει τα πράγματα, τον αποκεφάλισε στις 22 Μαΐου 1015.

Τη μνήμη της Θεοτόκου “εν Σοφιανοίς”

Το γεγονός , σύμφωνα με τον Συναξαριστή του Delehaye.

Τον νέο Οσιομάρτυρα Παύλο τον Πελοποννήσιο

Γεννήθηκε στο χωριό Σοποτό της Επαρχίας Καλαβρύτων και ανατράφηκε με χριστιανοπρέπεια από γονείς φτωχούς μεν, αλλ’ ενάρετους ορθόδοξους χριστιανούς. Το πρώτο του όνομα ήταν Παναγιώτης. Σε μικρή ηλικία ήλθε στην Πάτρα, όπου έμαθε την τέχνη του σανδαλοποιού και παρέμεινε εκεί εργαζόμενος έντιμα, για 14 χρόνια. Κατόπιν έφυγε από την Πάτρα και ήλθε στα Καλάβρυτα, όπου για την εξάσκηση του επαγγέλματος του, νοίκιασε ένα εργαστήριο. Οι ιδιοκτήτες όμως του εργαστηρίου, απαίτησαν από τον Παναγιώτη περισσότερο νοίκι απ’ ότι συμφώνησαν και τον έκλεισαν στη φυλακή, όπου πιεζόμενος ο μάρτυρας και επάνω στον θυμό του είπε: “Τούρκος να γίνω αν δώσω περισσότερα”. Τελικά τους έδωσε το νοίκι πού ζητούσαν και αφού βγήκε από τη φυλακή, έφυγε από τα Καλάβρυτα και πήγε στην Τρίπολη, όπου διασκέδαζε στα περίχωρα της με δύο άλλους φίλους του, λέγοντας ότι ήταν Τούρκος. Ή συνείδηση

του όμως τον ήλεγξε και έφυγε για το Άγιον Όρος. Εκεί πήγε στην Ιερά Λαύρα του Άγιου Αθανασίου, κοντά σ' ένα σοφό Πελοποννήσιο γέροντα τον Τιμόθεο, στον όποιο εξομολογήθηκε και έτυχε πνευματικής παρηγοριάς. Αργότερα έγινε μοναχός με το όνομα Παύλος. Μετά με τον γέροντα του Τιμόθεο ήλθε σε Ρώσικο κοινόβιο του Αγίου Όρους, όπου έμεινε τρία χρόνια. Εκεί άναψε και ο πόθος του μαρτυρίου μέσα του. Σε ηλικία 25 ετών πήγε στη Σκήτη της Αγίας Άννας και υποτάχθηκε στον πνευματικό πατέρα Ιερομόναχο Άνανία, στον όποιο εξομολογήθηκε τον πόθο του για το μαρτύριο. Εκεί δοκιμάστηκε για 40 ήμερες πήρε την ευλογία των Πατέρων και αναχώρησε για το μαρτύριο. Έφθασε στη Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου, όπου αγωνίστηκε με νηστεία και προσευχή για 40 ολόκληρες ήμερες. Κατόπιν αναχώρησε για τα Καλάβρυτα και από εκεί πήγε στην Τρίπολη. Πληροφορήθηκε ότι στο Ναύπλιο βρισκόταν ένας εξάδελφος του εξωμότης και έτσι αναχώρησε για την πόλη αυτή, προκειμένου να διορθώσει τον εξάδελφο του. Παρέλαβε τον εξωμότη αυτόν σαν συνοδίτη, επανήλθε στην Τρίπολη και παρουσιάστηκε στον Μουφτή της πόλης, από τον όποιο έλαβε έγγραφη διαταγή να παραστεί μπροστά στον κριτή, την ήμερα μεγάλης σύναξης πολλών προκρίτων χριστιανών και 'Αρχιερέων. Στή σύναξη λοιπόν αυτή, ο Παύλος, μπροστά σ' όλους κήρυξε τη Θεότητα του Χριστού και έκανε δριμύτατο έλεγχο της μουσουλμανικής θρησκείας. ο κριτής, μπροστά στην αμετάθετη γνώμη του μάρτυρα, τον καταδίκασε να καεί ζωντανός. Κάποιοι Τούρκοι όμως, είπαν ότι ενδέχεται οι χριστιανοί να πάρουν την στάχτη και τα λείψανα του μάρτυρα, ο κριτής μετέβαλε την απόφαση του και έτσι τον αποκεφάλισαν στις 22 Μαΐου 1818 στην Τρίπολη. Το τίμιο λείψανο του το πέταξαν στο χώρο ακαθαρσιών του σπιτιού ενός Τούρκου ηγεμόνα. Το παρέλαβαν όμως κρυφά οι χριστιανοί και αφού το καθάρισαν στην Ιερά Μονή 'Αγίου Νικολάου Βαρσών, το ενταφίασαν. Το μαρτύριο του συνέγραψε ο Ιερομόναχος Ιάκωβος Βερτσάγιας ο Ζακυνθινός, Αγιορείτης του Ρώσικου κοινοβίου. Ναός του 'Αγίου βρίσκεται στην Τρίπολη και εικόνα του στον ναό των Είσοδίων της Θεοτόκου στην 'Αθήνα (Καπνικαρέα). Ορισμένοι Συναξαριστές, αυτή τη μέρα και μαζί με τη μνήμη του νέου οσιομάρτυρα Παύλου, αναφέρουν και τη μνήμη του αγίου νεομάρτυρα Μήτρου ή Δημητρίου του Πελοποννήσιου, πού ή κυρίως μνήμη του είναι την 28η Μάιου, όπου και ή ήμερα του μαρτυρίου του. Αυτό γίνεται, προφανώς διότι και οι δύο τιμώνται στην 'ίδια πόλη την Τρίπολη της 'Αρκαδίας, όπου βρίσκονται και τα Ιερά λείψανα τους.

Τους Αγίους Αιμίλιο και Κάστο τους Αφρικανούς, εν Καρχηδόνι επί Σεπτιμίου Σεβήρου, Μάρτυρες (+ 251)

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου και από saint.gr